

۴-۶. همکاری‌های دیپلماتیک در حوزه انرژی

با توجه به دغدغه‌ی رهبران کشورهای حاشیه‌ی خلیج فارس در تأمین امنیت ملّی و توسعه‌ی اقتصادی، همکاری‌های دیپلماتیک در حوزه‌ی انرژی یک ضرورت است. با بی‌ثباتی بازار انرژی فرایند توسعه در منطقه خلیج فارس با مشکلات جدی مواجه خواهد بود. یکی از ابزارهایی که این کشورها می‌توانند با ائتلاف با یکدیگر در مسیر توسعه و تأمین امنیت ملّی خود از آن بهره‌برداری کنند، دیپلماسی انرژی است. کشورهای منطقه‌ی خلیج فارس در صورتی قدرت چانه‌زنی بالایی در بازار جهانی انرژی خواهند داشت که در روابط درون منطقه‌ای (و در قالب سازمان اوپک) رویکرد مشترکی در قبال کشورهای واردکننده نفت اتخاذ کنند. هم‌چنین با در پیش گرفتن دیپلماسی انرژی، این کشورها می‌توانند در تعامل با مصرف‌کنندگان عمده‌ی انرژی، تکنولوژی نفت و گاز خود را در راستای کاهش مصرف انرژی در منطقه و صادرات فرآورده‌های انرژی به‌جای صادرات نفت خام توسعه دهند. کشورهای حوزه‌ی خلیج فارس هم‌چنین می‌توانند با کشورهای مانند ژاپن، چین و هند و سایر قدرت‌های نوظهوری مثل کره جنوبی، مالزی، ترکیه و.. که بیشترین خریداران نفت خلیج فارس هستند، برای تجارت انرژی و فرآورده‌های آن به همکاری پایدار پردازند؛ اهمیت این مسئله از آنجاست که قدرت‌های نوظهور آسیایی در مسیر توسعه‌ی روزافزون خود نیاز فزاینده‌ای به انرژی خلیج فارس خواهند داشت.

۴-۷. اصلاحات اقتصادی داخلی

امنیت دولت‌های سازمان همکاری خلیج فارس همواره تحت تأثیر تحولات ناشی از قیمت نفت، جمعیت در حال رشد و تنش‌های منطقه‌ای فزاینده قرار گرفته است؛ به‌خصوص حوزه‌ی انرژی به‌خاطر تأثیری که هم بر تولید و هم بر توزیع رانت دارد، نقش مسلطی در اقتصاد سیاسی کشورهای حوزه خلیج فارس بازی می‌کند. (Tsai, 2018, p. 7) توزیع رانت نفتی تبعات جدی بر سیاست و اقتصاد این کشورها داشته است. چنین وضعیتی محدودیت‌هایی را در روند توسعه‌ی کشورهای منطقه به‌وجود می‌آورد. اصلاحات اقتصادی داخلی در راستای تنوع